

di. Abbâsî Halifesi Müsterşid-Billâh, İlgazi'ye hil'at ve değerli hediyeler gönderdi. Şairler de onu öven şiirler söylediler. Bu zaferden sonra İlgazi, Doğu Akdeniz'e kadar olan Kuzey Suriye'yi kontrolü altına aldı; Tuğtegin ile birlikte Haçlılar'ın elinde bulunan İm ve Zerdenâ kalelerini fethetti. Aynı yıl Tuğtegin ve Togan Arslan'la beraber Halep bölgesindeki Tel Dânis'te Kudûs Kralı II. Baudouin ve diğer Haçlı prenslerinin kumandasındaki büyük bir Haçlı ordusuna ağır kayıplar verdiren geri çekilmek zorunda bıraktı (Rebîülâhîr 509 / Eylül 1115). Bu savaşı takip eden günlerde, Haçlılar'a kesin bir darbe indirmek amacıyla Türkmenler'in yoğun bir şekilde yerleştiği Güneydoğu Anadolu bölgesinden topladığı kuvvetlerle Fırat'ı geçip Tel Bâşir'den Keysûn'a kadar olan Haçlı topraklarını istilâ etti. Azâz Kalesi'ni kuşatıp kendisine katılan Tuğtegin ile birlikte Kudûs Kralı II. Baudouin ve Urfa Kontu Joscelin de Courtenay'a karşı başarılı mücadelelerde bulundu (Rebîülevvel 514 / Haziran 1120). Daha sonra Halep'e gelen İlgazi, Haçlılar'la yeniden mücadele için asker toplamak üzere yerine oğlu Şemsüddeve Süleyman'ı nâib olarak bırakıp Mardin'e gitti. Süleyman babasının tâlimatı üzerine, Halep'i sıkıştırmakta olan Joscelin'le Halep'e bağlı bazı yerleri vermek şartıyla barış yaptı.

Irak Selçuklu Sultanı Mahmûd b. Muhammed Tapar, Gürcü Kralı II. David'in ağır baskı ve takibatına mâruz kalan Tiflis ve yöresindeki müslüman halkın yardım talebi üzerine Türk emirlerinin katıldığı bir ordu oluşturulmasını emretti; İlgazi'yi de bu orduya başkumandan tayin etti (515/1121). İlgazi hemen harekete geçip henüz yardımcı kuvvetler kendisine erişmeden Tiflis'e yöneldi. Ancak Kıpçaklar'dan da destek alan Gürcüler'in âni baskısına uğradı (Cemâziyelâhîr 515 / Ağustos 1121). Büyük bir bozgun yaşayan İlgazi yenilgiden sonra Mardin'e döndü. Oğlu Süleyman'ın kendisine isyan ederek idaresini ele geçirdiği Halep'e gidip yeğeni Bedrüddevle Süleyman'ı şehrin yöneticiliğine tayin etti. Daha sonra Haçlılar'la mücadele için tekrar asker toplamak amacıyla Mardin'e döndü. İbnü'l-Esir onun, 515'te (1121) Sultan Mahmud tarafından kendisine iktâ edilen Meyyâfârikin'e hâkim olduğunu kaydeder (*el-Kâmil*, X, 592). İbnü'l-Ezrak el-Fârikî ise İlgazi'nin Meyyâfârikin'e 14 Cemâziyelâhîr 512'den (2 Ekim 1118) itibaren hâkim olduğunu ve halka çok iyi davrandığını belirtir (*Târîhu Meyyâfârikin ve Âmid*, s. 149).

İlgazi, yeğeni Belek b. Behrâm ile Güneydoğu Anadolu'dan sağladığı kuvvetlerle yeniden Suriye'ye yöneldi. Kendisine katılan Tuğtegin ile birlikte Haçlı işgaline uğrayan Zerdenâ Kalesi'ni kuşattı (20 Cemâziyelevvel 516 / 27 Temmuz 1122). Bu sırada hastalandı. Halep'e gidip tedavi olduktan sonra Mardin'e döndü. Oradan Meyyâfârikin'e giderken 17 Ramazan 516'da (19 Kasım 1122) yolda vefat etti (İbnü'l-Ezrak el-Fârikî, s. 155). Naaşı geçici olarak Meyyâfârikin'de Sindeli denilen yere gömüldü. Bir süre sonra Mescidü'l-emîr'de Kubbetü's-Sultân'ın kuzey tarafındaki türbesine nakledildi.

Artuklular'ın Mardin şubesinin kurucusu olan Necmeddin İlgazi, Ortadoğu İslâm âlemini ciddi tehlikelere mâruz bırakan Haçlılar'a Musul ve Suriye Atabegi İmâdüddin Zengî'den ve Selâhaddin-i Eyyûbî'den önce ağır darbeler indirmiştir. Onun ölümüyle Halep Haçlılar karşısında savunmasız kalmıştır.

İlgazi özellikle Irak Türkmenleri üzerinde büyük bir nüfuza sahipti. Çok karışık bir dönemde Bağdat'ta dört yıla yakın bir süre şahnelik yapması, Haçlı saldırıları karşısında bunalmış olan Halep halkına rahat bir nefes aldırması, onun iyi bir asker olduğu kadar dirayetli bir devlet adamı olduğunu göstermektedir. Sultan Muhammed Tapar'a karşı Tuğtegin ve Haçlılar'la iş birliği yapması aşırı derece ihtiraslı olmasıyla izah edilebilir. Halife Müsterşid-Billâh ile Irak Selçuklu Sultanı Mahmud'un, kendisine sığınan Hille Emîri Dübey b. Sadaka'nın teslim edilmesini istemelerine rağmen himayeye devam etmesi ne derece kararlı ve cüretli bir insan olduğunun delilidir. Tel İfrîn zaferinin arkasından Antakya'ya kadar yayılan kuvvetleriyle Haçlı ordularını Akdeniz'e dökmesi mümkün iken bunu başaramamış olmasından dolayı tenkitlere uğramıştır. Kaynaklarda para bastırıldığına dair bilgi bulunmamaktadır. Mardin'de bir medrese kuran İlgazi'nin vefatından sonra Mardin Artuklu Beyliği'nin idaresi oğlu Hüsâmeddin Timurtaş'a geçmiş, diğer oğlu Süleyman Meyyâfârikin'de hüküm sürmüştür.

BİBLİYOGRAFYA :

İbnü'l-Kalânîsî, *Târîhu Dimaşk* (Amedroz), bk. İndeks; İbnü'l-Ezrak el-Fârikî, *Târîhu Meyyâfârikin ve Âmid* (ed. ve trc. C. Hillenbrand, *A Muslim Principality in Crusader Times, The Early Artuqid State* içinde), İstanbul 1990, s. 148-157; İbnü'l-Esir, *el-Kâmil*, X, 592; ayrıca bk. İndeks; İbnü'l-Adîm, *Buğyetü't-taleb*, s. 139, 198, 226-227, 232, 246, 360, 369; a.mlf., *Zübdetü'l-haleb*, II, 124-127, 137, 148; Zehebi, *A'lâmü'n-nübelâ*, XIX, 435-436; *Urfalı Mateos Vekayi-nâmesi* (952-1136) ve Papaz Grigor'un *Zeyli* (1136-1162) (nşr. ve trc. H. D. Andreasyan), Ankara 1962, bk. İndeks; İbrahim Artuk, *Mardin Artuk Oğulları Tarihi*, İstanbul 1944, s. 21-62; *A History of the Crusades* (ed. K. M. Setton), London 1969, I, 114-116, 171-174, 403-405, 412-418, 450-452, 457; Coşkun AlpTekin, *The Reign of Zangî, Erzurum 1978*, s. 22, 77-78; İmâdüddin Halîl, *el-İmrâtü'l-Artuqiyye fi'l-Cezire ve's-Şâm*, Beyrut 1400/1980, s. 65-104; Runciman, *Haçlı Seferleri Tarihi*, bk. İndeks; G. Vâth, *Die Geschichte der artuquidischen Fürstentümer in Syrien und der Gâzira'l-Furâtiya* (496-812/1002-1409), Berlin 1987, bk. İndeks; Abdülkerim Özyayın, *Sultan Muhammed Tapar Devri Selçuklu Tarihi* (498-511/1105-1118), Ankara 1990, bk. İndeks; Remzi Ataoğlu, "Selçuklu-Artuklu Münasebetlerine Toplu Bir Bakış", *Prof.Dr. Fikret İşıltan'a 80. Doğum Yılı Armağanı*, İstanbul 1995, s. 145-167; Işın Demirent, *Haçlı Seferleri*, İstanbul 1997, s. 87-88; Ali Sevim, "Artuk Oğlu İlgazi", *TTK Belleten*, XXVI/104 (1962), s. 649-691; Carole Hillenbrand, "The Career of Najm al-Din II-Ghâzi", *Isl.*, LVIII (1981), s. 250-292; a.mlf., "The Establishment of Artuqid Power in Diyar Bakr in the Twelfth Century", *St.I, LIV* (1981), s. 129-137; M. Fuad Köprülü, "Artukoğulları", *İA*, I, 617 vd.; K. Süsseim, "İl-Gazi", *a.e.*, V/2, s. 964-966; a.mlf., "İlgâzi", *El²* (İng.), III, 1118-1119; Cl. Cahen, "Artukids", *a.e.*, I, 662 vd.

ALİ SEVİM

İLHÂD (الإحَاد)

Dinden çıkma sonucunu doğuracak inanç ve görüşleri savunma anlamında felsefe ve kelâm terimi.

Sözlükte "meyledip yönelmek, gerçekten sapmak, emredileni yerine getirmemek, kuşku duymak, mücadele ve münakaşa etmek" gibi anlamlara gelen ilhâd kelâm terimi olarak "Allah'ın varlığı veya birliğini, dinin temel hükümlerini inkâr etmek, bunlar hakkında kuşku beslemek veya uyandırmak, dinî kuralları hafife almak" mânâsında kullanılır. İlhâda sapan kimseye mülhid denir. Kur'an-ı Kerim'de fiil ve masdar halinde geçtiği dört âyetle, "Allah'ın isimlerini tahrif ve tağyir ederek O'nu inkâra kalkışmak, Kur'an'ın Allah tarafından gönderildiğine inanmamak ve onu başka birine nisbet etmek, haktan sapmak, âyetleri yalanlamak, sapıkça te'vil ve tahrif etmek" şeklinde özetlenebilecek bir mânâda kullanılmıştır (el-Hac 22/25). Bu âyetlerin birinde zulümle birlikte ve onunla eş anlamlı olarak zikredilen ilhâd böylece Câhiliye ahlâkının ve tavrının karakteristik özelliği şeklinde zikredilir. Zira Kur'an'a karşı cahil-

ce inat etme (hamiyyetü'l-câhiliyye), Allah'ın âyetlerine bir türlü teslim olma, onları inkâr etme Câhiliye tavrının belirgin niteliğini yansıtır.

□ DİNLER TARİHİ. İlhâd anlayışına farklı şekillerde de olsa her dine rastlamak mümkündür. Hinduizm'de ferdin şimdiki hayatını öncekinin, gelecek hayatını da şimdikininki şekillendireceği tarzındaki sebep-sonuç prensibine dayalı ilâhî adalet (karma) ve tenâsüh (samsara: yenden doğuş) anlayışı üzerine temellendirilmiş olan kurtuluş doktrini (mokşa) bulunmaktadır. Bu doktrin gereği fertler, kendi varlık kategorileri için belirlenmiş kurallara uymadıkları sürece yeniden doğuş döngüsüne mahkûm olacak, mutlak tanrı Brahma ile aynîleşmeyi ve ondan bir parça haline gelmeyi hedefleyen kurtuluşa (Nirvana) eremeyeceklerdir.

Budizm'de Pali metinlerinde geçen ve "tri-ratna" (üç cevher) olarak adlandırılan "Buda'ya sığınırım, dhammaya (doktrin) sığınırım, Sangha'ya sığınırım" şeklindeki iman ikrarına inananların Nirvana'ya ulaşmaya aday oldukları, bu esaslara inanmayan ve dinin temel öğretilerine riayet etmeyen kimselerin ise samsara da bir üst varlık kategorisine geçemeyecekleri kabul edilmektedir.

Kurtuluşun doğru bilgi, doğru iman ve doğru davranış, yani dinin temel öğretilerini doğru bilmek, bunlara iman etmek ve uygulamak şeklindeki imanın üç cevheriyle mümkün olduğu belirtilen Jainizm'de bu esaslara riayet etmeyenler, ruhlarını doğumla ölüm arasında cereyan eden bağdan kurtarıp ebedî kurtuluşa eremeyeceklerdir. Sih dininde de karma ve tenâsüh anlayışlarının neticelendirdiği kurtuluşa ermenin yolu, Nanak tarafından tesbit edilen her gün Tanrı'nın ismi üzerine tefekküre dalmak, geçinmek için dürüstçe çalışmak, zenginlik ve mutluluğu diğerleriyle paylaşmak şeklindeki üç temel prensibe riayet etmektir.

İlâhî dinlerden Yahudiliğin gerek kutsal metinlerinde gerekse geleneğine ait literatürde ilhâd konusu genellikle "ahdi bozmak" şeklinde ele alınmakta, bu arada çeşitli sebeplerle dinlerini terkedenlerden bahsedilmekte ve onlar hakkındaki dinî hükümler aktarılmaktadır. Tevrat'ta İsrâiloğulları'nın dinlerine bağlılıkları, Rab Yahova ile aralarında gerçekleşen ahde sadakatleriyle özdeşleştirilmiştir. İsrâiloğulları Yahova'nın sözünü dinleyip onunla yapılan ahde sadık kaldıkları takdirde

bütün kavimlerden daha üstün tutulacaklar ve Tanrı'nın kâhinler melekûtu ve mukaddes milleti olacaklardır (Çıkış, 19/5-6). Ahdin gereği olarak İsrâiloğulları'na düşen, başta on emir (Tesniye, 4/13) olmak üzere Hz. Mûsâ'nın Rab Yahova'dan getirdiği esaslara uymaktır. Ahd-i Atik'te İsrâiloğulları ahde bağlı kalmaları hususunda devamlı uyarılmış (Tesniye, 7/9-12; 29/9); içlerinden bazılarının başka tanrılara, güneşe, aya (Tesniye, 17/2-3; Hâkimler, 2/19-20), putlara (Yeremya, 34/18) tapınmaları ve secde etmeleri ahdi bozmak, Yahova'ya (Hoşea, 6/7) ve onun şeriatına (Hoşea, 8/1) karşı hainlik yapmak şeklinde nitelendirilmiştir. Ayrıca Ahd-i Atik'te, başka tanrılara kulluk etmek suretiyle Tanrı'nın emirlerine aykırı davranarak ahdi bozan kişilere (Tesniye, 13/6-11, 17/2-7) veya topluluklara (Tesniye, 13/12-18) uygulanacak cezaî müeyyidelerden söz edilmiştir.

İsrâiloğulları'nın bazı dönemlerde yaygın bir şekilde mâbedlerinde Rab Yahova'dan başka tanrılara tapmışları (Hezekiel, 8/5-6), bazan da Yahova'nın yanında Ken'anlılar'ın tanrılarını meylettikleri (Hâkimler, 2/11-15; Birinci Krallar, 16/31) belirtilmektedir. Öte yandan Antiochos Epephanes'in (m.ö. 175-164) Filistin'e hâkim olduğu dönemde şiddetli zulüm altında kalan bazı yahudilerin zorla Yunan kültürünün asimilasyonuna tâbi tutuldukları, kısmen gönüllü olarak (İkinci Makbâbîler, 4/13-15, 18-19) Yunan tanrılarına tapındıkları rivayet edilmektedir (Birinci Makbâbîler, 1/34, 43; 2/24). Yine bir kısım İskenderiyeli yahudinin dinî telakkilerinde Yunan felsefesinin, özellikle de Epiküros felsefesinin etkisinde kaldıkları (Vaiz, 2/1-11), bunların Talmud geleneğinde Rab Yahova ile ahidlerini terkettiklerine hükmedildiği bilinmektedir (Nezikin, Sanhedrin, 38^b).

Ahd-i Atik'teki ifadelerden İsrâiloğulları'nın zaman zaman ahdi bozdukları (Tesniye, 29/25; Birinci Krallar, 19/10; İkinci Tarihler, 12/1; Yeremya, 22/9; Daniel, 2/30) ve bu yüzden cezalandırıldıkları (Tesniye, 17/2; Yeşû, 7/11; Mezmurlar, 132/12) anlaşılmaktadır. Tanrı'nın, ahidlerini bozan İsrâiloğulları'nı önceleri himaye etmediği (Yeremya, 32/37), fakat daha sonra onlara acıyarak kendileriyle ahdini tazelediği (Yeremya, 31/31-34, 32/37-41; Malaki, 4/8) görülmektedir.

Yahudi geleneğinde dinlerini terkedenler için "mumar" (yahudi şeriatına açıkça karşı çıkan), "kofer" (inkâr eden) ve "meshummad" (inancı terkeden) gibi İbrânice

kelimeler kullanılmıştır; ayrıca Yunan filozofu Epiküros'un düşüncelerini benimseyenlere Epikoros ismi verilmiştir (Nezikin, Sanhedrin, 27^a, 38^b). Ancak yahudi bir anneden doğan veya gerekli protokollere uyarak Yahudiliği benimseyen ve sonradan dinini terkeden yahut bir başka dini tercih eden kimse yahudi şeriatına göre günahkâr olmasına rağmen yine yahudi sayılmaktadır (Nezikin, Sanhedrin, 44^a). Çünkü annesi yahudi olan kişi için Yahudilik'te kalıp kalmamak bir tercih meselesi değildir. Daha sonra Yahudiliği benimseyen kimse de yahudi bir anneden doğanla aynı statüye sahip olmaktadır. Yahudilik'te ilk ciddi âmentü çalışmasını gerçekleştiren Saadia Gaon'un (Saîd b. Yûsuf el-Feyyûmî), temel iman ilkelerini terkedenleri Tanrı'dan başka bir beşere, güneşe veya aya tapanlar (Çıkış, 20/3), ne Tanrı'ya ne de bir başka şeye tapınanlar (Eyub, 21/14), inançlarında şüphe içinde bulunanlar (Mezmurlar, 78/36-37) şeklinde üç gruba ayırması ve bunların hepsini pişman olup tövbe ettikleri takdirde her iki dünyada da affedilecek günahkârlar olarak göstermesi (*The Book of Beliefs and Opinions*, s. 219-220), yahudi şeriatının bir yahudiyi inancını kaybetse de ölmeden önce tekrar tövbe etmesi mümkün olan bir günahkâr saymasıyla paralellik arz etmektedir.

Bu görüş günümüzde de geçerlidir. Yahudi anneden doğmayan veya daha sonra bu dine girmeyen bir kimse inancının gereklerini yerine getirirse de yahudi sayılmazken yahudi anneden doğan bir kişi mühlid bile olsa en katı Ortodoks mezheplerce dahi yahudi olarak görülmektedir. Ancak mezhepler arasında genel prensiplerle ilgili görüş birliği bulunmasına rağmen bazı ihtilâflar da söz konusudur. Bir yahudi baba ile hristiyan anneden doğan çocuk yahudi geleneğine göre yetiştirilmişse reformist mezheplere göre yahudi sayılır, fakat Ortodokslar bunu yahudi kabul etmez. Öte yandan hristiyan baba ile yahudi annenin çocuğu Ortodokslar'a göre yahudi sayılırken reformistlere göre sayılmamaktadır. Yahudiliği terkeden kişi bu dinden sayılsa da tövbe edip tekrar dinini yaşamaya başlamadığı sürece yahudi toplumunun sahip bulunduğu imtiyazlardan mahrum kılınır, şahitliği geçersiz sayılır, yahudi mezarlığına defnedilmesine ve yasının tutulmasına izin verilmez; ancak bu kişinin şer'i evliliği geçerli kabul edilir.

Hristiyanlığın temel öğretisini Hz. İsa'nın kurtarıcılığı, kurtuluşa erebilmek için

İsâ'ya, öğretilerine ve yeryüzünde onun bedenini temsil eden kiliseye intisap etmenin zorunluluğu oluşturur. Kilise babaları bu inancı, "Kilise dışında kurtuluş yoktur" şeklindeki ifadeyle dogma haline getirmişlerdir. Dolayısıyla bu dindeki ilhâdî "Hz. İsâ ve kilisenin öğretilerini terketmek veya bunlara karşı çıkmak" şeklinde tanımlamak mümkündür.

Ahd-i Cedîd'de "ilhâd" anlamına gelebilecek çeşitli kelimeler kullanılmış olup "terketmek, vazgeçmek, isyan etmek" mânasındaki Grekçe *apostasias* (*apostasias*) bunlardandır. Bu kelime bir yerde Mûsâ şeriatını terketmek (Resullerin İşleri, 21/21), bir başka yerde Tanrı'ya karşı isyan (Selânikliler'e İkinci Mektup, 2/3) şeklinde geçmektedir. Daha sonra aynı kelime Batı dillerinde (İng. *apostasy*, Fr. *apostasie*) "dinden dönme, irtidat" anlamında kullanılmıştır. Ahd-i Cedîd'de Hz. İsâ'ya ve öğretilerine inananlar itaatsizliğe (İbrânîler'e Mektup, 2/3) ve itaatsizlik sebebiyle kurtuluşu kaybetmeye (İbrânîler'e Mektup, 4/11-12) karşı uyarılmışlardır. "Bir kez nurlandırılmış, semavî vergiden tatmış, Rûhulkudûs'e hissedar edilmiş ve Allah'ın iyi sözünü ve gelecek âlemin kudretlerini tatmış oldukları halde yoldan sapanları yine tövbe için yeniletmek imkânsızdır" (İbrânîler'e Mektup, 6/4-6) şeklindeki cümlelerle ilhâda düşenlerin durumu anlatılmış; "Çünkü hakikat bilgisine nâil olduktan sonra kasten günah işlersek artık günahlar için kurban kalmaz, fakat hükmün dehşetli bir intizarı ve hasımları yiyip bitirecek olan şiddetli ateş kalır" (İbrânîler'e Mektup, 10/26-27; ayrıca bk. 6/7-8) ifadeleriyle de nihai kurtuluş açısından onların âkibetine işaret edilmiştir.

Bizzat Hz. İsâ kiliseyi tesis etmiş ve kurtuluşun yegâne yolu olarak ona bağlanmayı emretmiş, kendi öğretilerini ve vaftizi tebliğ etmek üzere havâriyerlerini görevlendirmiştir (Matta, 10/40; 18/17; 29/19; Markos, 16/15; Luka, 10/16). Havâriyerlerin akidelerinde de Petrus'un, "Başka hiçbirinde kurtuluş yoktur" (Resullerin İşleri, 4/12) ifadesiyle İsâ Mesîh ve öğretilerine iman gereği olarak kurtuluş için kilisenin zorunluluğuna vurgu yapılmıştır. Kilise babalarından Origen'e göre de kilise dışında kimse kurtuluşa erdirilmeyecektir. Kiliseye tâbiyet, Tanrı'nın krallığına girmenin ve kurtuluşun vazgeçilmez şartı olan vaftiz olmak (Yuhanna, 3/5; Markos, 16/16), inanç esaslarını kabul etmek ve kilisenin kutsal birliğine girmek anlamla-

rına gelmektedir. Bu sebeple Aziz Cyprian kutsal birlikten ayrılan sapkın grupları kilisenin dışında kabul etmiştir. Dolayısıyla vaftiz edilmeyenler, kilisenin öğretilerini inkâr ederek ilhâda düşenler, sapkınlar ve kilisenin otoritesini kabul etmeyenler kilisenin üyesi olmaktan çıkmaktadırlar. Ancak Katolik öğretisine göre hiç vaftiz edilmeyenlerle sonradan inkâra düşenlerin kiliseyle ilişkileri farklı statülere tâbidir.

Öte yandan hristiyanların II. yüzyılın ortalarına kadar yahudi şeriatını uyguladıkları (Galatyalılar'a Mektup, 2/11-14), hatta bazı hristiyanların pagan mâbedlerine gittikleri (Korintoslular'a Birinci Mektup, 8/10) ifade edilmekle birlikte yahudi-hristiyanlardan (judeo-chretien) ve diğer gnostik unsurlardan müstakil olarak ilk dönem hristiyan kilisesinin tesisi tamamlandığında kiliseden ayrılıp ilhâda düşmenin daha belirgin bir nitelik kazandığı bilinmektedir. Yeni Eflâtuncu felsefe okulunun kurucusu Ammanius Saccas Hristiyanlığı terketmiş, Roma İmparatoru Julian da sonradan pagan dinini benimsemiştir. III. yüzyıldan itibaren hristiyan geleneğinde ilhâd genelde pagan dinini tercih şeklinde olmuştur. Kilise babalarından Hermas'ın, vaftiz edildikten sonra gerçekleşen ilhâdın affedilmesinin imkânsız olduğu şeklindeki görüşü ilk dönem kilisenin bu konuyla ilgili müeyyidesini teşkil etmiş, nihayet Roma İmparatoru Constantinus zamanında ilhâd artık imparatorluk tarafından cezalandırılan bir sivil suç haline gelmiştir. Ancak İznik Konsili'nden sonra mülhidlerin tövbe ederek kutsal birliğe (komünyon) girmelerine izin verilmiştir.

Kilisenin yargılama yetkisi açısından güçlü olduğu Ortaçağ'da ilhâd suçu ağır bir şekilde cezalandırılmış, reform hareketlerinden sonra da Katolik Kilisesi, Ortodoks ve Protestan kiliselerine rağmen kendisini kurtuluşun yegâne yolu görmeye devam etmiştir. Hatta XIX. yüzyılın ikinci yarısında Papa IX. Pius, Katolik kilisesinin dışında kurtuluşa erişilemeyeceğini, fakat üstesinden gelinemez bir cehaletle Hristiyanlığı öğrenemeyenlerin Tanrı katında suçlu sayılmayacağını ilân etmiştir. Ancak II. Vatikan Konsili'nden (1962-1965) sonra kilise yine kurtuluşun evrensel aracı olarak görülmekle birlikte diğer din ve mezheplerin varlığı da kabul edilmiş, bunların bazı olumlu değerler taşıdıkları ve insanların kurtuluşuna yardımcı oldukları söz edilmiştir. Artık ilhâd hukukî keyfiyet taşıyan sivil bir

suç olmaktan çıkmış, sadece nihai kurtuluş açısından fertle kilise arasındaki ilişkiyi belirleyen bir nitelik kazanmıştır.

Günah işleyen veya Hz. İsâ'nın öğretilerini ve kiliseyi terkederek ilhâda düşenlerin pişmanlık duyarak tövbe etmeleri halinde tekrar kilisenin kutsal birliğine dahil olmaları mümkün görülmüştür. Ahd-i Cedîd'in, "Göklerin melekûtu anahtarlarını sana vereceğim; yeryüzünde bağışlayacağın her şey göklerde bağışlanmış olur ve yeryüzünde çözeceğin her şey göklerde çözülmüş olur" (Matta, 16/19) şeklindeki sözleriyle Hz. İsâ adına havâriyerlere verilen bağışlama yetkisi kilise tarafından üstlenilmiş, Lateran Konsili'nde (1215) şahsî tövbenin yılda hiç olmazsa bir defa yapılması gerektiği, Trent Konsili'nde de (1545-1563) vaftiz sonrasında işlenen günahların affı için tövbe sakramentinin zorunlu olduğu kararına varılmıştır. Kilise hukukuna göre vaftiz olarak Hristiyanlığı kabul edip daha sonra Hristiyanlık'tan ayrılan kişi aforoz edilir. Böyle bir kişiyle evlenilmez, eğer evli iken ilhâda düşmüşse bu durum boşanma sebebi sayılır. Bunlar hristiyan mezarlığına defnedilmez.

BİBLİYOGRAFYA :

S. Schechter, *Some Aspects of Rabbinic Theology*, New York 1910, s. 219-263; *The Babylonian Talmud*, London 1935-78, Nezikin, Sanhedrin, 27^a, 38^a, 44^a; *Doctrine in the Church of England*, London 1938, s. 56-71; A. Schimmel, *Dinler Tarihine Giriş*, Ankara 1955, s. 16-24, 73-88, 90-99; E. Molland, *Christendom, the Christian Churches, their Doctrines, Constitutional Forms and Ways of Worship*, London 1961, s. 24-28, 59-78; M. Lamm, *The Jewish Way in Death and Mourning*, New York 1969, s. 83; *Early Christian Fathers* (ed. ve trc. H. Bettenson), New York 1969, s. 252-253, 263, 271; L. Ott, *Fundamentals of Catholic Dogma* (trc. P. Lynch), Illinois 1974, s. 304-313, 416-440; S. Gaon, *The Book of Beliefs and Opinions* (trc. S. Rosenblatt), London 1976, s. 219-220; M. Maimonides, *The Code of Maimonides: Mishneh Torah* (trc. A. M. Hersman), London 1977, XIV, 107, 143, 165; Alexandra David-Neel, *Buddhism: Its Doctrines and Its Methods*, London 1977, s. 22-26, 56-170; Douglas Davies, "Religion of the Gurus: The Sikh Faith", *The World's Religions* (ed. R. P. Beaver v.d.ğr.), Herts 1988, s. 197-206; M. Langley, "Respect for All Life: Jainism", a.e., s. 207-216; R. Hammer, "Hindu Worship and the Festivals", a.e., s. 193-195; W. Metz, "The Enlightened One: Buddhism", a.e., s. 222-244; G. Chapman, *Catechism of the Catholic Church*, Avon 1994, s. 188-190, 217-218, 223-224, 453-455; "Apostasy, In Jewish Law", *EJd.*, III, 211-214; F. J. Foakes-Jackson, "Apostasy (Jewish and Christian)", *ERE*, I, 623-625; M. Stevenson, "Worship (Jain)", a.e., XII, 799-802; H. G. Kippenberg, "Apostasy", *ER*, I, 354-355.

